

σαντος τὸν Παπαμιχαλόπουλον, ἐπηρεάσαντος τὸν Δούκαν, ἐπηρεάσαντος τὸν ὑπαστυνόμον τοῦ Τμήματος. Διότι ὁ κ. Τριγγέτας δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐξοδεύσῃ διὰ τὰ βάλῃ κιγκλίδας εἰς τὰ μαγαζιά του, δὲν ἐννοοῦσαν δὲ καὶ οἱ κρεοπῶλαι εἰς τοὺς τὰ ἔχει ἐνοικιασμένα!

Σὺς ἐρωτῶμεν εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ποῖος εἶναι βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, ὁ Γεώργιος Α΄. ἢ ἡ Α. Μ. ὁ Τριγγέτας Α΄.

Ἀπόκειται εἰς τὸν φιλοτιμότετον Διευθυντὴν μας νὰ καταστήσῃ τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων Γεώργιον βασιλέα καὶ τοῦ κ. Τριγγέτα.

ΑΓΟΡΑ ΤΗΣ ΣΥΡΟΥ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ὅσα γινώσκω, εἶδον, ὅτι οἱ πυροβολισμοὶ καὶ αἱ τρακατροῦκαι ῥίπτονται τὸ Πάσχα.

Εἰς τὴν πόλιν μας τοιαύτη διάκρισις δὲν γίνεται.

Πυροβολοῦν ὅλοι, ἐν πλήρει ἀγορᾷ, κατὰ βούλησιν. Ῥίπτουν καρόνια.

Ὁ κύρ Μπουκλάκος διὰ διατάξεώς του ἀπηγόρευσε τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα τῆς τράκης. Καὶ ὅμως οὐδὲν μετῆλθεν ἀπαγορευτικὸν μέτρον κατὰ τῶν ῥιπτομένων καρονιῶν, ἐν τῶν ὁποίων μάλιστα, τὸ τοῦ κ. Καρβώνη,

ἐτσουρούφλεσε πολλοὺς, καὶ συνετάραξε τὴν ἀγορὰν τόσον, ὅσον ἡ ἀπὸ 6,500 ὀκάδας πυρίτιδος ὑπόνομος τοῦ Κ. Μάτσα.

Σοὶ φαίνεται περίεργος, καὶ ὅμως εἶναι ἀληθὴς ἡ τοιαύτη παράδοσις.

Τὸ δὲ νοστιμον εἶναι ὅτι, ὅλοι αὐτοὶ οἱ παραβάται τῶν κειμένων Νόμων εἶναι οἱ κάλλιστοι τῶν ἀνθρώπων... μέχρι τῆς παραμονῆς τῆς πτώσεώς των...

Διότι ἐλησμόνησα νὰ σοὶ εἰπῶ ὅτι τὰ τοιαῦτα καρόνια, διαφοροτρόπως βαπτίζονται ἐνταῦθα.

Ὁ κ. Καρβώνης, λέγει ὁ εἰς, ἔπεσε μὲ 400,000 φρ. Δὲν εἶναι ἐπιτυχὴς ἡ ἐκφρασις. Τούναντίον δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι σηκώθηκε μὲ 400,000. Αὐτὸ ὀνομάζεται καρόνι.

Ὁ κ. Κατσούλης λέγει ἕτερος, ἔκαμε πῶσιν, μὲ 60,000 φρ. καὶ ἔφυγε. Τί στάσις; Στάσις εἶναι νὰ ὀφείλῃς καὶ νὰ φύγῃς, ἢ φευγὶδ; Ἀλλ' αὐτὸ ὀνομάζεται ροκέττα.

Ὁ κ. Πεῦρετ, ἀδαμαντοπώλης, ψάλλει ἄλλος καὶ ὁ κ. Κερασιώτης, ἐμποροατζέντες, ὁ μὲν μὲ παθητικὸν 80,000 φρ. ὁ δὲ μὲ 35,000 τὸ ἐβρόντιζαν. Καὶ ἐδῶ ἀνεπιτυχὴς ἡ ἐκφρασις διότι πρόκειται πλέον περὶ μικρῶν πραγμάτων, περὶ τράκας, ἥτις δὲν βροτᾷ.

Ὅπως δὴποτε οἱ ἀνωτέρω Κύριοι διεποίκιλαν τὴν μονοτονίαν τῆς ἀγορᾶς μας, καὶ ἔκαμαν στάσιν ἢ ἔκαμαν φευγὶδ, ὡς τὸν κ. Κατζούλην, δηλαδὴ τὰ δύο ἄκρα ἐναντία, τ' αὐτὸ σημαίνοντα.

Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο μόνον, ἀλλ' ὑπῆρξαν τὰ πρῶτα χροῦσματα τῆς ἐπαπειλούσης τὴν ἀγορὰν μας ἐπιδημίας, ἥτις πτώχευσις καλεῖται.

Вес.

ραπίνκ νὰ σὲ φυλάξῃ καὶ νὰ μὴ σὲ φάῃ καμμιὰ γάτα.

Μετὰ τὰ λεχθέντα ὁ πασσᾶς μὲ παρέλαβε μεθ' ἐαυτοῦ καὶ μ' ὠδήγησεν εἰς ἑτέραν αἰθουσαν ὅπου πολλοὶ βέηδες μ' ἀνέμενον ὡς μεσσίαν.

Ἀμα εἰσῆλθον ἐχαιρέτισα αὐτοὺς μὲ διπλοὺς τεμηνάδες, οὓς ἀνταπέδωκαν ἐκεῖνοι, εὐσεβάστως τῶν θέσεών των ἐγειρόμενοι.

Μοὶ ἐδόθη κάθισμα καὶ τσιμποῦκι, ὁ δὲ πασσᾶς ἤρχετο πρῶτος, ὅπως μὲ κεντήσῃ, τῆς μετ' ἐμοῦ συνομιλίας.

— Αἶ, ἐφέντη, μοῦ εἶπε, πῶς τὰ βρίσκεις τὰ καφτάνια ποῦ σοῦ φόρεσα; Μὴ σὲ στενεύουν;

— Δὲν μὲ στενεύουν, ἀλλὰ δὲν ἔχουν πέρασι, γιατί αἱ γυναῖκες δὲν μὲ πῆραν καθόλου γιὰ γυναῖκα καὶ δὲν μοῦ ἔκαμε καμμιὰ χωρατά.

— Σιγὰ σιγὰ δὲ, ὡς ποῦ νὰ σὲ συνειθίσουν.

— Δὲν μοῦ εἶπε καμμιὰ ψίτ.

— Μὰ φοβήθησαν μὴ τῆς κλέψῃς σὰν τὴν μαξιλάρα σου.

— Τὴν μαξιλάρα μου, κύριε πασσᾶ, εἶχα πολὺ δίκαιον νὰ τὴν κλέψω, διότι ἦτο δική μου, καὶ ἤθελε νὰ μοῦ κάμῃ ἐργολαβία.

Εἰς τοὺς λόγους μου τούτους οἱ περισυνηγμένοι τοῦρ-

κοὶ ἤρχισαν νὰ γελῶσιν, ἐνῶ ὁ πασσᾶς ἐπανελάβε :

— Καὶ ποῦ τὸ κατάλαβες, ὅτι σοῦ ἔκαμε τὸν ἔρωτα;

Ποῦ; Ἀφοῦ ἤρχετο κάθε νύχτα καὶ κοιμώτουνε κοντὰ στὸ κεφάλι μου;

Τέλος νὰ μὴ τὰ πολυλογῶ, οἱ βέηδες καὶ λοιποὶ τοῦρκοὶ ἔμειναν καθ' ὅλα εὐχαριστημένοι ἐκ τῶν φλυαριῶν μου καὶ συνεχάρησαν τὸν πασσᾶ, ἀπερχόμενοι, διὰ τὸν ὥραϊον καραγκιούζη ποῦ ἐπέτυχε.

Τὴν ἐσπέραν ἐκοιμήθην εἰς τὸ κονάκι, λίαν δὲ πρωτὴ ἦλθεν ἡ μαύρη καὶ μὲ ἐξύπνισεν, ὅπως μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ χαρέμι, ὅπου ἀνυπομόνως μὲ περιέμενον καὶ ἰδίως ἡ μικρὰ τουρκοπούλα μου.

— Μωρὲ ρωμῆ, μοῦ εἶπεν ἡ μαύρη, σὺ δὲν εἶσαι τρελλός, τὸ κάνεις γιὰ τὴ μικρὴ χανοῦμ ποῦ σ' ἀγάπησε. Μπίρμπο.

— Μ' ἀγάπησε; ἀνεβόησα, τώρα εἶνε ποῦ θὰ τρελαθῶ στ' ἀλήθεια.

[Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.]

Παλιάνθρωπος.